

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 27.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **1209** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 104, ал. 1 от Закона за Държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл. 203 и следващите и чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по искова молба на Л. П. П. с адрес за призоваване: гр. А., У. „Трети М. № 32, .1, А., с която се иска Изпълнителната агенция по Л. и В. да бъде осъдена да заплати на П. сумата от 6042,60 лева /главница и лихви/, представляваща обезщетение за неполучено възнаграждение за времето, през което ищцата не е била на работа.

По делото е постановено решение № 2548 от 23.07.2010 г. На основание чл. 250 от ГПК от пълномощника на ищцата е постъпила молба за постановяване на допълнително решение, тъй като съдът не се произнесъл по част от претенцията, а именно за присъждане на законова лихва от деня на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищцата чрез адвокат А поддържа искането за постановяване на допълнително решение.

Ответникът, в лицето на Изпълнителната Агенция по Л. и В. /ИАЛВ/ не изпраща представител в открито заседание. От пълномощника му юрисконсулт И е постъпило писмено становище /л. 87/, в което се оспорва искането. Счита, че същото е

недопустимо, защото не е възможно да се определи размерът на лихвата, тъй като лихвата зависи от обжалването на решението по делото.

Участвалият в делото прокурор, в заключението си счита, че искането е неоснователно. **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав**, след като взе предвид наведените в искането доводи, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на С. и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на искането: Съгласно разпоредбата на чл. 250, ал. 1 от ГПК, страната може да поиска да бъде допълнено решението, ако съдът не се е произнесъл по цялото ѝ искане. Молба за това може да се подаде в едномесечен срок от връчването на решението или от влизането му в сила. В разглеждания случай, съобщението за изготвеното решение е връчено на адвокат А на 29.07.2010 г. Искането е подадено до АССГ на 04.08.2010 г. /вх. № 15542/, т.е. срока по чл. 250, ал. 1 от АПК, поради което то е процесуално допустимо и като такова следва да бъде разгледано.

Разгледано по същество, искането е основателно.

Исковата молба е депозирана първоначално в С Районен Съд на 06.01.2010 г. /вх. № 226/. В нея изрично се иска присъждане на законна лихва, върху главницата, считано от датата на предявяването на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Съгласно разпоредбата на чл. 86 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. За действително претърпените вреди в по-висок размер кредиторът може да иска обезщетение съобразно общите правила. Размерът на законната лихва се определя от Министерския съвет. Нормата на чл. 104, ал.1, изречение последно от ЗДСл определя, че брутната заплата за определяне на обезщетението представлява определената брутна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата. С тази разпоредба се определя моментът, в който вземането на държавния служител е ликвидно и изискуемо, като в конкретния случай това е станало на датата на влизане в сила на съдебното решение на ВАС, с което уволнението е признато за незаконно - 29.06.2009 г. Присъждането на лихва върху обезщетението, не е предмет на регламентация в ЗДСл, поради което следва да бъде приложена общата разпоредба на чл. 86 от ЗЗД. Лихвата е предмет на вземане, което възниква в резултат на едно парично вземане. Законната лихва се дължи въз основа на закона, без да е уговорена в договор. Такава е лихвата по чл. 86, ал.1 от ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение, като длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Вземането по чл. 86, ал.1 от ЗЗД не е възнаграждение, а обезщетение за вреди, като се презумира, че вредата е равна на размера на лихвения процент по време на забавата. Следователно, претендираната законна лихва в случая, се дължи от датата на предявяване на иска за обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл, което станало към датата на подаването на исковата молба в Софийския районен съд на 06.01.2010 г. Предвид на гореизложеното съдът намира, че следва да присъди законната лихва от този момент до окончателното плащане на паричното задължение.

Водим от горното и на основание чл. 250, ал. 3 от ГПК и чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, във връзка с чл. 86 от ЗЗД, във връзка с чл. 203, във връзка с чл.145 от АПК **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав**,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Изпълнителната агенция по Л. и В. на адрес: гр. С. 1113, Б. “Цариградско Ш. № 1., бл. 1, да заплати на Л. П. П., с адрес: гр. П, У. „Братя Шкорпил” № 9, бл. 1105, вх. Д, . 7, ап. 19 законната лихва върху присъденото обезщетение от 4717,50 лева, считано от 06.01.2010 г. /датата на предявяването на иска/ до окончателното изплащане на сумата.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.